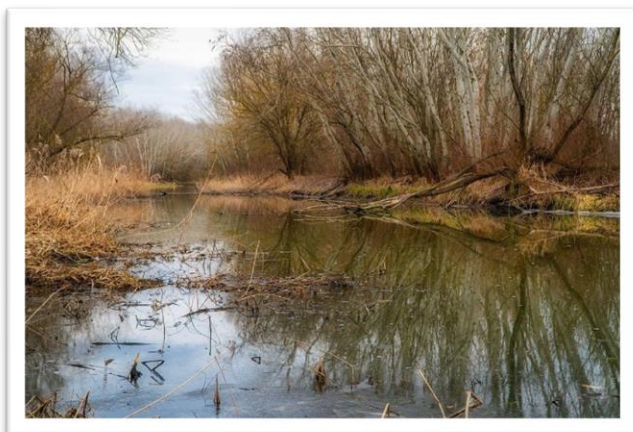

Vönöczkiné Gmeindl Margit

Tánc a szélben

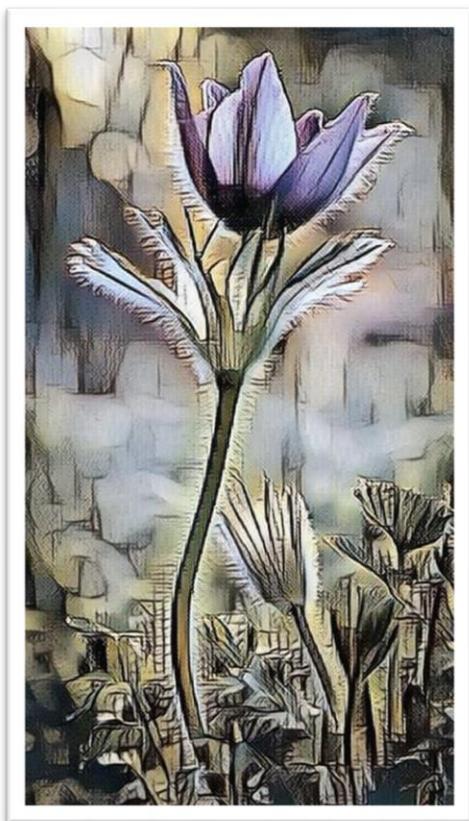
Lélektáncot jár a szél
a fákhoz szól, halld a zenét!
Keringőzik, szól a valcer,
ám vadabb lesz minden perccel.
Pörög, forog most a világ
azt sem látni, hol egy virág.
A faágak hajladoznak,
már a széllel hadakoznak.
Nem bírják ők ezt a ritmust,
vágyják az utolsó taktust.

Vönöczkiné Gmeindl Margit

A parti fák

Víztükrében álmodok,
magukat csodáló fákat.
Tükörképük tükörképem
elmerül az ég kékjében.
Állnak ott csodára várva,
vágynak a tavasz csókjára.
Hótól fagytól szabadulva
ágaikat égnek nyújtva.
Néhol sziget nádból, sásból,
amott tán híd, kidőlt fából.
Távolba nézek, merengek,
fent a felhők hová mennek?
Fák közt üresség, és magány
mindenütt kérdés és talány.
Fák lelkébe senki se lát
nem tudni, melyik mire vágy.
Vágynak fénylő napsugárra,
tavaszi rügy fakadásra?
Tündérekről álmodoznak,
kiktől éjjel álmodni lopnak?
Amíg ezen merengenek
tova szállnak a fellegek.
Lassan én is feleszmélek,
hangom eresztem a szélnek.
Kikiáltom a mi bánt,
nem válaszoltak a fák.
Lassan tompulnak a fények
élednek az új remények.

Vönöczkiné Gmeindl Margit

Vágyódás

Sejtelmesen nyújtja fejét
felfelé a semmibe.
Talán a vágya hajtja
vagy a napot akarja.
Gondolata messze cikázik,
fel az égbe, hisz fényre vágyik.
Kitárja szirmát és csókra vár
csókolja végre napsugár.
Buja vágygal tör egyre feljebb
ami lent van, ne lássa többet.
Merülj el bennem, súgja
hisz rövid az életem.
Szirmaimmal átkarollak,
a szerelembe jer velem!

Zsubrits Zsolt versei: